

Burkina Faso i våre hjerter!

Vi valgte Burkina Faso som adopsjonsland og det er mange grunner til det. Da vi startet opp var det kort venteliste og forholdsvis kort ventetid. Vi oppfylte også alle kravene som ble stilt fra landet, blant annet kravet om fem års ekteskap på dette tidspunktet.

På et møte hos vår adopsjonsforening fikk vi også masse god informasjon fra saksbehandler Jette. Hun har veldig

mye kunnskap om landet og burkinerne etter å ha vært der flere ganger, og ut fra det hun fortalte forstod vi at Burkina Faso var et spesielt flott land og med et nydelig folkeslag. I ettertid og etter adopsjonen har vi virkelig fått erfare alt det gode med dette fattige, men uendelig vakre landet. Burkinerne er et varmt og flott folk og her lever muslimer, baptister og folk med andre trosretninger side om side i fred og fordragelighet. I tillegg til all

I ettertid og etter adopsjonen har vi virkelig fått erfare alt det gode med dette fattige, men uendelig vakre landet.

informasjonen fikk vi også sett et fotoalbum med bilder av barn fra Burkina Faso og vi ble helt betatt. Det var noe godt med blikkene til barna på bildene og dette ble spesielt viktig for oss i valg av land.

Nå skjer det av og til uforutsette ting i en adopsjonsprosess, og for vår del ble da ventetiden lengre enn forventet. En av grunnene til forsinkelsen var at det ble innført endringer i adopsjonssystemet i Burkina Faso og i barnas dokumenter. I tillegg var det politisk uro i 2014/2015. Bakgrunnene for dette var at Burkinerne ville avsette Presidenten som hadde sittet i 27 år og forhindret at landet kunne få tilbake sitt demokratiske styresett. Ut fra det vi vet så har dette vært en positiv prosess for landet, som nå har et demokratisk styresett og at dette har gått bra.

Etter at valget var tatt brukte vi mye tid på å sette oss inn i Burkina Faso og vi ønsket selvfølgelig å vite så mye som mulig. Vi ble gjort oppmerksom på ei tysk dame som heter Katrin Rohde, som har drevet hjelpearbeid i Burkina Faso siden 1987. Hun solgte alt hun eide i Tyskland i 1995 og flyttet til Burkina Faso for å hjelpe gatebarn og hjemløse via opprettelse av både skole og barnehjem, samt andre prosjekter. Katrin Rohde kalles «Mama Tenga» og vi anbefaler på det sterkeste å lese boken hennes som heter «Mama Tenga - mitt afrikanske liv». Her beskriver hun blant annet hvordan byråkratiet i Burkina Faso har fungert i forbindelse med etableringen av sine prosjekter (AMPO) og dette har vært med på å gi oss en god forståelse for hvorfor adopsjonsprosessen i landet tar tid. Det finnes masse interessant lesning på hjemmesiden til AMPO, så vi anbefaler å ta en titt på www.ampodanmark.dk

I vår søken etter informasjon om Burkina Faso og adopsjon fikk vi en forståelse av at barna derfra fikk veldig god omsorg før de ble adoptert, noe som også viste seg å stemme for vår sønn. Han hadde vært hos en fostermor og vært en del av en familie før han kom til oss og dette hadde preget han på en veldig god måte. Dette med bruk av fosterhjem er relativt nytt i Burkina Faso og vår sønn var den aller første som ble adoptert fra et fosterhjem -

Haven på hotellet

tidligere har barna bare kommet fra barnehjem. Da vi hadde møte med myndighetene i Burkina Faso, fortalte de at det ble jobbet med å plassere flere barn i fosterhjem enn tidligere. Vi fikk formidlet hvor bra dette hadde fungert for vår sønn og de gode evnene han hadde for tilknytning, og vi fikk inntrykk av at dette også var viktig for dem.

Sønnen vår kommer fra en by som heter Bousse og den ligger ca en times kjøretur nordvest for Ouagadougou. De lever annerledes på landsbygda enn i byen og vi er veldig glade for å ha fått oppleve dette også, - egentlig det virkelige Afrika. Opplevelsene våre derfra er også viktige i forhold til at det er vi som skal kunne fortelle vår sønn om hvor og hva han kommer ifra når han blir eldre. Sønnen vår hadde vært i samme fosterhjem fra han var to dager gammel og til vi fikk han to år senere. Han var godt inkludert i familien som hadde gitt han flott oppdragelse og veldig god omsorg. I hans øyne var fostermor hans mamma og han var sterkest knyttet til henne, selv om resten av familien også var betydningsfull.

Fra Bousse

Fosterfamiliens hus

I forkant av adopsjonen ble fosterfamilien godt forberedt, slik at de igjen også kunne være en del av å forberede gutten vår på det som skulle skje.

Dette var den aller første utenlands adopsjonen som ble gjennomført i Bousse distriktet. I forkant av adopsjonen ble fosterfamilien godt forberedt på selve adopsjonen, slik at de igjen også kunne være en del av å forberede gutten vår på det som skulle skje. En stund etter tildelingen og før vi reiste for å hente sønnen vår, oppgav vi hva det nye danske navnet hans skulle være. Dette ble videreført til fosterfamilien, og fra da av brukte de dette navnet på han.

Da vi kom for å møte sønnen vår og familien for første gang ble vi ønsket velkommen på afrikansk vis og tilbudt melkevann, noe som er veldig vanlig der. Vi ble anbefalt

å ikke drikke dette av våre kontaktpersoner fordi det var store sjanser for at vi kunne bli syke. Familien ble forklart hvorfor og da drakk de bare på veggen av oss også. Gesten og rammen rundt vårt første møte med en flott familie ble uansett veldig fin.

Til tross for at han kun var to år, hadde sønnen vår sluttet med bleier. Vi hadde ingen fellesspråk til å begynne med, men han viste oss tydelig når han ville på toalettet. Det var jo bare å kle av seg å tisse, når enn han hadde behov for det, og det betydde ingenting for han hvor dette skjedde i begynnelsen. Vi hadde en spesiell opplevelse på en restaurant, hvor han lot det stå til på gulvet og vi ble litt satt ut der og da. Dette ble avfeid som en bagatell fra servitørene på restauranten, og vi fikk beskjed om at dette overhodet ikke gjorde noe for han er jo «bare et barn» og han var jo tross alt bare to år gammel. Både i denne og i andre sammenhenger fikk vi inntrykk av at barn har veldig høy status i dette landet.

Fosterhjemmet lå ikke så veldig langt unna Ouagadougou og vi kjørte fram og tilbake til Bousse de første dagene. Vi bodde på et hotell som heter La Palmerieia under hele oppholdet. Hotellet var bra, sammenlignet med burkinske

forhold og ligger i et strøk som kan minne om ambassadestrøket og Frogner i Oslo. Hotellet ligger på et lukket område og er omkranset av en liten hage/park. Vi brukte mye tid her og synes det hadde gode rammer for å få til en god tilknytning med vår sønn. Det var mulig å kjøpe både frokost og andre måltider på hotellet, men vi spiste bare kveldsmat der noen av dagene. Siden det var kjøleskap på rommene var det muligheter for å oppbevare matvarer der, så både frokost og lunsj ordnet vi med selv. Vi handlet det vi trengte på et europeisk supermarked som heter Marina Market og som lå bare ti minutters gange fra hotellet.

Fra hotellets hage

Anjas far var også med på reisen vår til Burkina Faso og dette synes vi var veldig bra. Den eldre generasjonen er veldig viktig for burkinerne så dette ble vel ansett der. Vi som foreldre hadde mer enn nok med å bruke tid sammen med og knytte oss til vår sønn og da brukte Anjas far tiden til å bli bedre kjent med omgivelsene. Han har tatt veldig mange bilder og disse er veldig viktig for oss når vi en gang skal fortelle vår sønn om sin bakgrunn.

Vi kom til et veldig annerledes land enn det vi var vant med fra før, men vi har hatt gode opplevelser og er blitt møtt på en flott måte av alle vi har truffet på reisen vår. Det var to andre danske familier i landet samtidig som oss. Vi traff dem under oppholdet, men det begrenset seg til noen korte møter og kaffe sammen. Alle hadde egentlig nok med seg selv og med det å skulle bli en småbarnsfamilie.

I etterkant og vel hjemme har vi hatt gode dager. Vår sønn snakker dansk etter bare fire måneder og har ellers hatt en kjempefin utvikling. Dette er også bemerket av en dansk psykolog, som var imponert over den fine utviklingen vår sønn hadde hatt på så kort tid.

Fra hotellets hage

Vi har deltatt litt i Burkina foreningen hvor vi har møtt andre som har adoptert fra samme land. Vi ser at det er bra for barna å treffe andre som også har hvite foreldre, - at akkurat det ikke er så spesielt. Det er også godt for oss voksne, som kan få snakket med andre foreldre om ulike problemstillinger vi møter i hverdagen.

Vi har gjort oss mange erfaringer med hva det helt praktisk vil si å reise til Burkina Faso, både hva vi satte oss inn i før vi reiste, selve planleggingen av reisen og under oppholdet. Vi synes det var viktig å få mye av det praktiske på plass før vi reiste, slik at vi kunne bruke mest mulig krefter på det å bli kjent med vår fantastiske sønn og et utrolig flott land og folk.

Vi har mange konkrete erfaringer og opplevelser fra vår reise til Afrika og Burkina Faso. Dersom det er noen som ønsker å ta kontakt med oss for å få vite mer, er de hjertelig velkommen til å ta kontakt via InorAdopt.

Anja og Jeppe

